



„A világon minden természetes,
Természetesen természetes.”
Teller Ede

1991. augusztus 8. csütörtök Magyarország, Ausztria

A kocsit Győr felé száguldott már régen magunk mögött hagytuk a kiáradt Dunát és a Budapest végét jelző táblát és a kora reggel ellenére meglepően nagyszámú autó nagy részét. Győr után Mosonmagyaróvár következett. A hegyeshalmi határon lévő várakozási időt hozzácsaptuk az amúgy is egy órás késésünkhöz, amely még az indulás pillanatában keletkezett. Ehhez társult később még a bécsi dugó és némi eltévelyedés, így hát az első két tervezett várost rögtön ki is hagytuk az útból. Ezek után az első megálló **Mauthausen** lett. Itt volt egy koncentrációs tábor, amelynek maradványait láttuk. Hoztunk egy követ emlékebe ugyan úgy, mint tavaly Dachauból.

A már említett csúszásunk miatt újabb – kisebb – városok maradtak ki, így ezen a napon a második és egyben a szállásunk előtti utolsó megálló **Bad Ischl** lett. Ennek a helynek az érdekessége a város mögötti hegyekben található sóbánya, mivel elég jól ki volt jelölve az út rekordidő alatt odataláltunk, nagy mázlinkra, mivel a mienk volt az utolsó csoport. A belépőhöz a bejáratnál egy speciális kapucnis „védőruhát” kaptunk, azért, hogy a saját ruhánk ne legyen csupa só. „A törpék a bányában dolgoznak!” A ruhának, mint az később kiderült még más funkciója is lett, mert le kellett egy csúszdán csúsznunk, hogy lejussunk a mélybe és a só és a csúszkálás valószínűleg tönkre tette volna a saját ruhánkat.

A sóbánya után **Hendorfba** mentünk, itt volt a szállásunk. Útközben megfürödtünk a Wolfgangsee-ben. A vize nagyon hideg volt, viszont szép tiszta és a táj is gyönyörű. Nyolc óra körül értünk a szállásra és néhány perccel később kitört egy hatalmas vihar.

1991. augusztus 9. péntek Ausztria, Németország, Franciaország

Kb. reggel hat órakor átmentünk Ausztriából Németországba. A határon velünk nem törődött senki. A határőrök a törökökkel voltak elfoglalva. Először **Ulm**-ban álltunk meg. Ez egy közepes méretű elég szép város egy hatalmas székesegyházzal a közepén. Ennek tornyából igazán fenséges a kilátás, de meg is kellett szenvedni érte. 768 lépcsőn másztunk fel. Anyu nem is jött fel a tetejéig. Az felfelé út elég érdekes volt, mivel ahogy a torony vékonyodott a lépcső is egyre keskenyebb lett, sőt falak is alig voltak, viszont föntről némi nézelődés után megállapítottuk, hogy merre kell menni a város többi nevezetességéhez, így miután leértünk minden nehézség nélkül megtaláltuk azokat. A Városházát, a „ferde házat” a városfalat és a rajta lévő Duna-parti várostornyokat.

Déli egy óra körül indultunk tovább. Megnéztük **Stuttgart**-ot is, de ebből semmire sem emlékszem, sőt Apu sem. Már az is hogy megtudjam, hogy voltunk-e ott egyáltalán, komoly kutatást igényelt. A fotók tanúsága szerint elég randa város.

Innen **Karlsruhe**-ba mentünk. Erre a városra már sokkal jobban emlékszünk. Főleg a főtéren álló piramisra. Na, nem egy igazi piramis, de elég nagy ahhoz, hogy az építettségének a sírhelye legyen. A főtéren áll még a Szent István templom, az Operaház és még néhány színház. A főtértől kicsivel arrébb a Római Patheon van. Továbbindultunk és mivel elég késő volt már sorban ki is hagytunk négy várost. Átmentünk Franciaországba, a határon ismét nem volt semmi. Innen rögtön a szállásunkra **Metz**-be tűztünk.

Metz-ben a Campanille szállodást kerestük, de nem találtuk. Sok embertől megkérdeztük, de a válaszokat nem értettük, mivel nem tudtak se németül, se angolul. Végül találtunk egy kocsmát előtt néhány embert, akik kihívtak a kocsmából egy tök részeg embert, aki gagyogott valamit angolul. Miután rájött, hogy nem képes elmagyarázni az utat, szól az egyik fiatal srácnak, hogy üljön fel a motorjára és vezessen minket oda. Tiszta mázli, hogy ilyen rendesek a franciák, mert a nálunk levő térképről soha nem találtuk volna meg a szállást. Azóta is úgy hisszük, hogy a „Nepomuki” jelent meg motoros képében. Mivel az utazásunk alatt végig, többször is segített nekünk.

1991. augusztus 10. szombat Franciaország, Luxemburg, Belgium

A szállodában a reggeli tetszett a legjobban, svéd asztal volt, kirakva mindenféle kaják és azokból lehetett válogatni. Mindenki össze-vissza evett mindent. A szobánk egyébként a Rainman-ben levő motelekhez hasonlított, tipikus „nászutas lakosztály” volt. Reggeli után bementünk a városba. Metz nagyon szép hely. Természetesen egy katedrálissal a közepén. Megnéztük a városi magtárat is, ez egy rendes ház csak az ablakai kisebbek. Ezután rövid séta következett Metz sétányain, majd beültünk a kocsiba és meg sem álltunk Luxemburgig.

Ebben az országban csak egy várost néztünk meg, nevezetesen **Luxemburgot**. És micsoda mázli, hogy csak ezt az egyet, mert ez is ronda, koszos, érdektelen volt. Semmi különös nem láttunk kár is lenne felsorolni, hogy miket néztünk meg. Amit az útikönyv

halálra dicsért, az is egy nagy nulla volt. Ezen kívül ebben a városban képtelenség volt térképpel a kezünkben is eligazodni, sőt itt egyáltalán nem lehetett eligazodni. Úgy, hogy mivel a térkép böngészésével elmenet az időnk, két város kihagyásával a Luxemburg - Belga határon 100-zal tűztünk át és meg sem álltunk **Waterloo**ig.

Waterloo-ban a szokásos kóválygás után megtaláltuk, amit kerestünk a dombot az oroslán szobrával. Azonnal fel is másztunk rá. Fentről gyönyörűen megművelt szántóföldek sorát láttuk, de semmi érdekeset. Viszont közben fél hét lett, úgy. Hogy amire leértünk, már minden bezárt. Így hát a panoráma körképet nem tudtuk megnézni.. Láttunk még két kisebb emlékművet, utána pedig elindultunk **Brüsszel**be, megkeresni az Öcsiéket. Mivel a következő néhány napban náluk laktunk. Csak egyszer kellett megkérdezni, azt, hogy mutassák meg a térképen, hogy hol vagyunk. Miután hozzájutottunk ehhez a rendkívül fontos információhoz, könnyen megtaláltuk a házat. A keresztszüleimnél nagyon jó dolgunk volt. Rengeteget kaptunk enni, késő estig beszélgettünk velük és én megismerkedtem a három macskájukkal is.

1991. augusztus 11. vasárnap Belgium

Ez az egész nap Brüsszel megtekintésére volt szánva. Ninette, a keresztanyám is jött velünk, Ő volt az idegenvezetőnk. Teljes erőbedobással az egész várost megmutatta, de ez a hely minket nem nagyon (mondhatni egyáltalán nem) nyűgözött le. Ismét sokáig lehetne sorolni, hogy miket láttunk. A város alapvetően eléggé átlagos, unalmas hely volt. A legzavaróbb tényező pedig a borzasztó nagy kosz és a rengeteg néger voltak. Szóval nem tetszett. A város összes nagyobb terén, amolyan „bolhapiac” volt. Ahol az ég-világon mindent árultak a fonott széktől, a gyümölcsön át, csirkét, sőt a főtéren a városháza előtt, még kolibrit is. Ez egyébként az összes többi nagyvárosra is jellemző volt. A turisták által jobban látogatott helyeken a járda felét az éttermek, kocsmák asztalai foglalják el. Ettől a város belseje túlzásúfoltnak tűnik.

Szóval a délelőtti városnézés közben egyre nagyobb csalódások értek minket, így például a Manneken-Pis-t sokkal nagyobbnak hittük. Azután eljött az ebéd ideje és Öcsiék meghívtak minket ebédelni egy kínai étterembe. Újabb „felejthetetlen” élmény. Természetesen borzalmas volt. A levestől kezdve az utolsó tál ételig, csak a desszert volt ehető egy számunkra eddig ismeretlen gyümölcsöt ettünk. Azért akadt a rengeteg kaja között jobb is, bár igazán finom nem volt. Ehető volt például egy szójával töltött palacsinta és az olyan saláták, amiknek volt valami közük a csirkéhez. Ebéd után folytatódott a városnézés. Újabb jellegtelen házak, templomok és épületek sokaságát láttuk.

Egy érdekesség azért délutánra is jutott, kiderült, hogy az Öcsi évekkel ezelőtt a pénzét egy marionett bábszínházba fektette, vagyis tulajdonképpen van egy bábszínháza. Ezt mutatta meg nekünk. Nagyon tetszett. Rengeteg bábút láttunk és a színpadot, a nézőteret. Ez egy egészen kicsi hely volt, de pont ez volt a varázsa. Nagyon kedves helynek tűnt. És ami az egészben a legjobb volt, hogy a földszinten, mert maga a színház az emeleten volt, kocsimát rendeztek be. Ezeknek a szobáknak is a bábuk voltak a díszei és itt is volt egy

kisebb színpad nézőtérrel. Bár most ezen a helyen is ivás folyt. Nagyon kedves, aranyos hely volt, mindenkinek borzasztóan tetszett. Ez volt a híres: „Théâtre de Marionnettes Toone de Bruxelles”

Ezután megnéztük a „Brusszel-gyomrá”-nak nevezett részt. Itt szinte csak éttermek vannak, mindenféle specialitásokat tálalnak fel, főleg tengeri eredetű dolgokból. A kirakatokban pedig mintákká rendezett kajahegyek láthatók. Mivel már eléggé untuk a mázskálást, hazamentünk. Újabb bőséges vacsora következett és utána anyuék még elmentek megnézni az esti várost. Én már nem mentem velük. A Főtéren Mozart zenére fényjátékot vetítettek és a nappali árusok helyét az eső vette át, amely által tükröződött a talajon a fényjáték, így még „fényesebb” volt – mesélték Anyuék reggel.

1991. augusztus 12. hétfő Belgium

Ismét Ninette kalauzolásával indultunk útnak. Erre a napra a nagyobb belga városok megnézése volt kitűzve, elsőnek **Oostende**. Itt csak kevés időt tölthettünk, mondhatni, hogy „éppen csak” megtekintettük a tengerpartot és kész. Ez is csak azért volt érdekes, mert az Északi-tenger partja és azt még soha nem láttuk. Hoztunk egy kagylót az Északi-tengerből. A hely másik érdekessége az volt, hogy innen komppal viszik át az autókat, kamionokat, az embereket Doverbe, Angliába. Láttunk egy ilyen hatalmas hajót elindulni a kikötőből, nagyon jópofa volt.

Ezután **Brugge**-be mentünk és ott töltöttük majdnem az egész napot. Itt is rengeteg turista volt a szokásos túlszűfolt utcákon és tereken. Ennek a városnak nincs nagyobb nevezetessége „csak” ez Belgium legszebb városa. Ez abból adódik, hogy az egyszerű lakóházak mind gyönyörűek. Azért érdekesség itt is akadt a Miasszonyunk templomában Michelangelo: Madonna és a gyermek című szobra. A város bejárása után egy olyan dolog következett, amely szintén minden nagyvárosban divat, amelyiknek folyója van a sétahajókázás! Változó méretű hajókon körbe visznek a városon már amennyire a folyó és az csatornák engedik és megmutatják a nevezetességeket. Ez általában egy nagyon szép utazás, a mienk is az volt.

Tovább utazva a város szélén lévő szélmalomokat láttuk az autóból. **Gent**, egy újabb tipikus belga város, a már megszokott stílusú házaival. Megnéztünk néhány épületet és összetalálkoztunk magyarokkal. (Mellesleg az Oostendei autópályán is ment egy magyar rendszámú autó) Ebben a városban nem fizettünk parkolási díjat ezért raktak a kocsira egy piros büntető cédulát, amit szintén nem fizettünk be. A Ninette vett nekünk finom belga csokoládét. Hazafelé még megnéztük kívülről és belülről az Atomiumot. Ez egy atom szerkezetet formázó, hatalmas vas építmény, nagy gömbökkel. A brusszeli világkiállításra épült és ugyanúgy a város jelképévé vált, mint Párizsnak az Eiffel-torony. A gömbökbe be lehet menni és az összekötő csöveken el lehet jutni a legfelső gömbig, ahonnan látni lehetett a fél várost.

1991. augusztus 13. kedd Belgium, Franciaország

Brüsszelből a tervezett hat óra helyett nyolckor sikeresen elindultunk. A tervezett és a valós időpont közötti nagymértékű eltérésből világosan következik, hogy az első három város megtekintése, elmaradt. Így az első megálló **Senlis** lett. Szinte már törpe méretű város két templommal, régi városfallal és egy római amphiteatrummal rendelkezik. Ez utóbbit nem találtuk meg, bár kerestük egy darabig. Végül úgy döntöttünk, hogy Versailles fontosabb. Ezért tovább indultunk. Hát igen, mi igazán megpróbáltuk megtalálni a jó utat, de természetesen ez sehogy nem jött össze. Végül ezt a tévelygést Nepomuki egyik jó téteményének könyveltük el, mert bekeveredtünk **Párizs**ba. Amikor elkezdtek volna veszekedni azon, hogy hol vagyunk, utca sarkán megláttunk egy hatalmas Campanille szállodát. (Utólagos megjegyzés: Amint azt később megtudtuk, Párizsban három Campanille szálloda van. De azon a sarkon a mi szállodánk volt, ezért tekintettük Nepomuki jótettének, hogy tévelygésünkől egyenesen a lakóhelyünkre vezetett minket!) A feletti örömeinkben, hogy ezt így megtaláltuk, azonnal elhatároztuk, hogy a következő napokon nem fogjuk használni az autót, majd csak akkor, ha már elmegyünk Párizsból.

Versailles-be metróval mentünk ki, ami inkább a mi HÉV-ünkhöz hasonlított, ez volt a RER. Azt nem tudom, hogy mennyiben szebb ez, mint a többi hasonló kastély, de az biztos, hogy méreteivel mindenképpen lenyűgöző kastély és park a versaillei. Meglepő dolog volt például, hogy hogyan tudják ezt a hatalmas parkot egyáltalán fenntartani a meglepően olcsó belépőből. Nekem legjobban a palotából a tükörterem tetszett és a parknak az a része, ahol pálmafák vannak. Nagyon sokat mászkáltunk benne, bár az egészet bejárni valószínűleg lehetetlen. Elmentünk a trianoni kastélyokig is, de azokat addigra már bezárták. Nagyon szépek voltak a szökőkutak és az összhatás is nagyon tetszett bár rengeteget kellett gyalogolni. Anyu mindig azt mondta, hogy ugyanilyen kastélyokat néztünk meg eddig is csak, ahogyan egyre messzebb megyünk, ezek egyre nagyobbak lesznek. Apu azt válaszolta erre, hogy sajnos ez már nem folytatódik, ugyanis ennél nagyobbat nem tudunk megnézni. Miután megnéztünk mindent, ismét a metróztunk azaz RER-eztünk a városba.

1991. augusztus 14-15. szerda-csütörtök Párizs Franciaország

Hát igen „Párizs a világ teteje” szól a mondás és természetesen nem véletlenül. Több könyvön át lehetne ecsetelni még azokat a dolgokat, amelyeket sikerült bepréselnünk ebbe a két napba. Nem mondhatjuk el, hogy megnéztük Párizst bár tényleg sok mindent láttunk. Fantasztikus hely ez, már csak azért is, mert már két nap múlva is otthon éreztük magunkat benne. Csak néhány helyet bejárva az ember annyira kiismeri magát a városban, hogy csak egy metró térképre van szüksége. Ezen a helyen egyformán meg van a régi és az új, mert hagyják, hogy mindenki csináljon, amit csak akar, olyan, mint egy tökéletes pontossággal működő műszer, mindennek van helye, minden működik, és ha bekeveredik valami új a már meglévőbe, az is azonnal beilleszkedik. Ez a város mindig él. Nappal és éjjel is, télen és nyáron is. Olyan, mint egy fantázia ország, mindig változik, mindenhez alkalmazkodik és közben furcsa, néha morbidnak tűnik, de tökéletes, csodálatos, elképesztő ötleteket produkál. Bármilyen rövid élmény ebben a városban elfelejthetetlen, eltörölhetetlen, de megismételhető. Elhatároztuk, hogy visszajövünk ide, mert van az esti ragyogás, a nappali pompa, a telek tompa csillogása, a nyári vakító fény.

A következő oldalakon nincs leírva személyes élmény, mert azt valakinek csak elmondani, de átadni nem lehet. Ha valaki jár e helyen a képekről a saját utazása jut eszébe, amely neki biztosan kedvesebb, ha nem járt még itt csak azt javasolhatom, hogy menjen el, mert mindenkit letaglóz, lenyűgöz, teljesen elsöpör a város, amelyben minden kor otthagyta a névjegyét a város, amely tényleg a világ teteje.

(Montmartre, Sacre-coeur, Moulinrouge, Foliesbergére, Lídó, Paradis Latin, Opera, Madeline templom, Diadalív, Champs Elysees, Notre-Dame, Eiffel-torony, Louvre, Pompidou Centre, Grand Ars, Bastille Opera, Panteon, Invalidus templom)

A Louvre előtt sorban álltunk a tűző napon, hogy bejussunk. Sajnos nem voltunk eléggé felkészülve, illetve nem számítottunk a sorbaállásra, de a tűző napra semmiképp. Így a szomjan halásunk előtt egy perccel, egy élelmes „kereskedőtől”, aki biciklin tolt hűtőtáskából, hideg vizet árult az eltikkadt tömegnek, természetesen borsos áron, vettünk egy üveg italt. (10.- Fr!)

Esti sétánk során furcsa fényjelenséget láttunk a Szajna felől, hamarosan kiderítettük az okát. Itt is lehetett sétahajózni nappal is és este is, de az esti annyiban volt érdekesebb a nappali hajózásnál, hogy amely partszakaszon úszott éppen a hajó azt a részt hatalmas reflektorokkal világította meg. Ezeket a fényeket láttuk meg a városból. Azonnal elhatároztuk, hogy mi is befizetünk egy ilyen esti hajóútra, de aznap este már nem volt lehetőségünk rá. Így másnap estére halasztottuk, sajnos azonban másnap este esett az eső és nem volt annyira élvezetes, mint előző nap lett volna, de így is csodálatos volt.

1991. augusztus 16. péntek Franciaország

Ismét némi késéssel hagytuk el Párizst, természetesen nem a megfelelő úton. Ezért a tervezett város megtekintése elmaradt. **Reims** lett az első megállónk, de itt is csak a híres katedrális tudtuk megnézni. Nekem ez se nagyon tetszett, túl csicsásnak tűnt az egész. A következő város ahol megálltunk **Nancy** volt erre a városra sem jutott sok idő. Szerencsére nem kellett az érdekességeket keresgélni, mert minden egy főtéren volt. A városháza, a kormányzósági palota és a hercegi palota fogta közre ezt a teret. A térre egy diadalíven, vagy inkább egy diadalkapun lehetett bejutni. Ezeket gyorsan körbejártuk és már indultunk is tovább **Strassburg** felé.

Strassburg is egy aranyos kis város. A már szokásos székesegyházának egy érdekessége van benne egy világóra. Állítólag az összes időt mutatja a földön. Persze mi nem tudtuk, hogy hogyan kell ezeket leolvasni. Mászkáltunk egy darabig a városban és véletlenül betévedtünk egy házba, amelyben régi bútorok, ruhák és játékok voltak kiállítva. Anyuéknak ez nagyon tetszett, olyasmis volt, mint egy falumúzeum. Kivételesen hamar és segítség nélkül megtaláltuk ez alkalommal a szállásunkat.

1991. augusztus 17. szombat Franciaország, Németország, Ausztria

Reggel azonnal határátlépéssel kezdtük, lassan hozzászokunk, hogy ez már nem is izgalmas esemény. Először **Freiburg**ban álltunk meg. Erre a városra nem nagyon

emlékszem, úgy látszik nem volt benne semmi érdekes dolog. A következő megállónk **Dunaueschingen** volt. Itt a Duna forrását láttuk és rögtön utána elindultunk **Lindauba**. Ez ismét egy aranyos vízparti város, így a parton sétáltunk el az egyik érdekességéhez. A kikötőnél van egy világító torony és mellette egy oszlop, amelyen egy oroszán ül és őrzi a kikötőt. Lindau után **Bregenz** következett. Ebben a városban is a parton sétáltunk, de itt a Bodeni tó partján. A tóban van egy színpad építve. Apunak nagyon tetszett és elhatározta, hogy még visszajön ide és megnéz egy előadást, tényleg jópofa volt. Ezután megkerestük a szálláshelyünket **Frastanz**-ban. Ismét Nepomuki segítségével találtunk rá. Egy lány a kocsijával elvezetett minket a ház elé, talán azért volt olyan mázlink megint, mert még Régensben találtunk egy Nepomuki kápolnát és vittünk neki virágot.

1991. augusztus 18. vasárnap Ausztria, Németország, Ausztria, Magyarország

Mivel ez már az utolsó nap volt, így főleg csak autózással telt az egész. Az első érdekesség, amit ezen a napon láttunk egy osztrák alagút volt. Ez a világ leghosszabb szárazföldi alagútja 14 km hosszú. **Alberg-Strassen-Tunnel**-nek hívják. Szuper volt, bár egy idő után kicsit unalmas. Ez az egyetlen útszakasz, amiért Ausztriában fizetni kell. 150.- Ats. Ezután **Innsbruck**-ban álltunk meg, ez volt utunk során az utolsó nagyobb város, úgy hogy itt városnézés közben megvásároltuk az ajándékainkat az itthon maradottaknak. Szép kis város volt sokat mászkáltunk benne, itt is volt egy diadalkapu, színház, tartományi székház, várpalota és egy városi torony. Ebbe fel is másztunk, körbenéztünk és ezután mentünk csak tovább. **Kufstein**-ben csak a várat néztük meg, amelyben sok magyar is raboskodott a börtöneiben.

Tulajdonképpen ezzel végetért az utunk, tűztünk volna hazafelé, de útközben még felvettünk egy stoppos lányt, hogy megháláljuk a Nepomukinak a sok segítséget. (Rédy Mercédésznek hívták) 1991. augusztus 19-én, hétfőn, hajnali két órakor értünk haza.

Epilógus

Edgar Allan Poe: Eldorádó

Valaha rég
Egy drága-szép
Lovag nagy útra szállott.
Ment, mendegélt,
Száz útra tért,
Kereste Eldorádót.

Azóta agg
A szép lovag,
Szívében átok, átok.
Bármerre ment,
Se fönt, se lent,
Nem lelte Eldorádót.

És végtire
Lankadt szíve.
Egy árny eléje állott.
Szólt: „Áldalak,
Bús árny-alak,
Mutasd meg Eldorádót.”

„Ott messzi túl,
A Hold kigyúl,
Az Árnyak völgye vár ott
Vágtass el, el”,
Az árny felel,
„Eléred Eldorádót.”

Kosztolányi Dezső fordítása